

Очитѣ на всички се насочваха къмъ съборената вѣтърна мелница на баира, до която бѣше кжщата и работилницата на Велико желѣзарина. Не можаха да минатъ отъ тукъ и да не се видятъ съ него, съ Василена и съ Аго. Освенъ пжтя, който отиваше за града, и другъ пжтъ, откъмъ горнитѣ села, минаваше отъ тукъ, тъй че Велико, който покрай желѣзарството подковаваше и коне, не оставаше безъ работа. Като видѣха слугитѣ и добитъка отъ чифлика, и той и Василена излѣзоха насреща:

— Добре дошли! Добре дошли! — викаха и двамата.

Василена се здрависваше подъ редъ съ всички. Тя бѣше все тъй хубава, поизтънѣла, съ избистрено лице, съ добъръ кроткъ блѣсъкъ въ чернитѣ си очи. Червениятъ елекъ, подигнатъ малко надъ кръста, който стѣгаше здравитѣ ѝ гърди, бѣше поразкопчанъ, както бива у младитѣ майки, кога кърмятъ. Задъ Василена идѣше Аго. Дебелиятъ му гърлестъ гласъ гърмѣше, смѣеше се.

— Отиваме си, развалиха ни гнѣздото, — каза Петъръ овчаря. — Ще закараме добитъка на пазаря, а ний нѣма да се върнемъ веке...

Маринъ се шегуваше:

— Аго направи добре. Усѣти какво ще става и навреме избѣга. Хитъръ е Аго...

— И вий нѣма да останете на пжтя, — ка-